

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoCsp/1/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2317219481
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2023:2317219481.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore žalobcu: A. B., nar. X. januára XXXX, trvalo bytom C. XXX, adresa na doručovanie: D. XXX, XXX XX C., proti žalovanej: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenej splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o primerané finančné zadostučinenie v sume 600 eur, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 6. júla 2021 č. k. 27Csp/187/2017-293, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I. a II. **p o t v r d z u j e.**

Odvolanie žalovanej voči III. výroku rozsudku súdu prvej inštancie **o d m i e t a.**

Žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým (v poradí druhým) rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 600 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku; II. žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %; III. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť doplatok súdneho poplatku za žalobu v sume 36 eur a súdny poplatok za odvolanie podané žalobcom v sume 36 eur. Právne svoje rozhodnutie vo veci samej odôvodnil ust. § 3 ods. 5 ZoOS (zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov). Vecne dôvodil, že žalobca sa žalobou, podanou na súde prvej inštancie 21.11.2017, domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu 3.454,80 eur titulom bezdôvodného obohatenia zo zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500070692 zo dňa 21.7.2014 a zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500070693 zo dňa 21.7.2014 (ďalej v texte spoločne aj ako „Zmluvy“) a zároveň, aby mu nahradila primerané finančné zadostučinenie v sume 600 eur. Svoju žalobou zdôvodnil tým, že na základe dotknutých Zmlúv poskytla žalovaná žalobcovi úver v sume 1.500 eur na každú zmluvu, pričom žalobca titulom zmluvy č. 8500070692 zaplatil sumu 3.227,40 eur a titulom zmluvy o úvere č. 8500070693 sumu 3.227,40 eur. Nakoľko Zmluvy neobsahujú podstatné náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z.z. treba ich pokladať za bezúročné a bez poplatkov, najmä preto, že Zmluvy neobsahujú členenie splátky na istinu, úroky a iné poplatky, údaj o konečnej splatnosti úveru. Ustanovenia Zmlúv sú v rozpore s dobrými mravmi a preto sú neplatné, obsahujú neprijateľné zmluvné podmienky, v Zmluvách je uvedená nesprávna RPMN, keď je v nich uvedená predpokladaná RPMN 20,91 % a v skutočnosti táto je vo výške 78,35 %. Dohody o poskytnutí služieb zo dňa 21.7.2014 označil za neplatné v rozpore s ust. § 37 a 39 O.z., keď tieto boli pripravené na vopred predtlačenom formulári.

Zároveň poukázal na rozsiahlu rozhodovaciu činnosť súdov vo veciach ochrany spotrebiteľa. Žiadal tiež priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 600 eur v zmysle zákona č. 250/2007 Z.z., poukazujúc všeobecne na dohody o zrážkach zo mzdy, ktoré pre zabezpečenie svojich pohľadávok z predmetných Zmlúv s ním uzatvorila žalovaná.

Súd prvej inštancie dôvodil, že vo veci už rozhodol (v poradí prvým) rozsudkom (č. k. 27Csp/187/2017-151) dňa 21.5.2018 tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi (titulom bezdôvodného obohatenia) sumu 3.454,80 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Zároveň žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 70,40 % a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť pomernú časť súdneho poplatku za žalobu v sume 207 eur. Tento (prvý) rozsudok odvolaním vo vyhovujúcej časti, v časti náhrady trov konania a v časti o zaplatenie pomernej časti súdneho poplatku napadla žalovaná a v zamietajúcej časti žalobca. Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 10Co/207/2018-256 zo dňa 29.1.2020 rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti potvrdil, v napadnutej zamietajúcej časti o primerané finančné zadosťučinenie a v časti trov konania rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v napadnutej časti o zaplatenie pomernej časti súdneho poplatku za žalobu odvolanie odmietol. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd vo vzťahu k nároku na primerané finančné zadosťučinenie vyslovil, že v zmysle zákona spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi (ako v tomto prípade) má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany (porov. rozsudok Krajského súdu v Prešove zo 7.12.2017 sp. zn. 3Co/101/2017). Súdu prvej inštancie uložil povinnosť na základe vykonaného dokazovania vyhodnotiť dôkazy a posúdiť uplatnený nárok žalobcu v časti o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, ktorá zostala predmetom konania.

Predmetom konania tak zostal nárok žalobcu na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 600 eur a náhrada trov prvoinštančného i odvolacieho konania.

Súd prvej inštancie pri viazanosti právnym názorom odvolacieho súdu opätovne prejednal vec v časti žalobcom uplatneného nároku na primerané finančné zadosťučinenie v sume 600 eur a uzavrel, že žalobca si úspešne uplatnil porušenie svojho práva ustanoveného osobitným predpisom v tomto konaní, v dôsledku čoho bola žalovaná zaviazaná vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie v sume 3.454,80 eur. Ak žalobca mal úspech pri uplatnení jeho práva ako spotrebiteľa, základ nároku bol daný. Výška finančného zadosťučinenia závisí od úvahy súdu. Pri jej určení súd prvej inštancie vychádzal z toho, že finančné zadosťučinenie má sankčnú povahu a jeho účelom je odradiť nečestného dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Finančné zadosťučinenie nemožno vnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu spotrebiteľovi a tiež ako odmenu pre spotrebiteľa, ktorý privodil vyhlásenie rozsudku, ktorým sa sledujú rovnaké účinky ako opatrenia orgánov dohľadu, ktorých sankcie by boli neporovnateľne prísnejšie. Na druhej strane však nemôže predstavovať neprimerané obohacovanie spotrebiteľov. Pri rozhodovaní o nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné tiež prihliadať na okolnosti prípadu, závažnosť porušenia práva či povinnosti voči spotrebiteľovi, intenzitu trvania a rozsah nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu. Na základe uvedeného, súd prvej inštancie mal za to, že suma vo výške 600 eur splní všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, a teda že bude mať dostatočný satisfakčný charakter pre žalobcu v spojení i s už právoplatne priznaným bezdôvodným obohatením, dostatočný sankčný charakter voči žalovanej v zmysle individuálnej, ale aj generálnej prevencie a zároveň bude odmenou pre žalobcu, že sa nekalému konaniu žalovanej nepodrobil, ale napriek nepochybne svojej slabšej ekonomickej a právnej situácii akú si mohla zabezpečiť žalovaná, sa pustil do sporu s ňou, preto súd prvej inštancie žalobe o zaplatenie finančného zadosťučinenia 600 eur vyhovel.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 396 ods. 3 CSP (zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov), vecne plným úspechom žalobcu v konaní.

O súdnom poplatku rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 2 ods. 2, § 4 ods. 2 písm. v/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej aj „ZoSP“), vecne dôvodil, že výsledok konania, teda meritórne rozhodnutie súdu vo veci samej by malo byť základom pre výpočet súdneho poplatku, a teda nie pôvodne uplatňovaný nárok žalobcu, aj keď, samozrejme, môžu byť totožné, ak súd podanej žalobe vyhovie. Vychádzajúc z uvedeného neúspešná žalovaná je povinná zaplatiť súdny poplatok za žalobu podanú úspešným spotrebiteľom v sume 243 eur (6 % zo sumy 4.054,80 eur) a súdny poplatok za odvolanie podané žalobcom - spotrebiteľom proti zamietajúcej

časti rozsudku o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 36 eur (6 % zo sumy 600 eur). Vo veci mal súd prvej inštancie preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 27Csp/187/2017 zo dňa 21.5.2018 bola uložená povinnosť žalovanej zaplatiť pomernú časť súdneho poplatku za žalobu v sume 207 eur, keďže odvolanie žalovanej vo vzťahu k tomuto výroku bolo odvolacím súdom odmietnuté, rozsudok súdu v tejto časti nadobudol právoplatnosť dňom 21.5.2018. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť už len doplatok súdneho poplatku za žalobu v sume 36 eur.

Proti tomuto (v poradí druhému) rozsudku v celom jeho rozsahu podala včas odvolanie žalovaná, navrhujúc jeho zmenu zamietnutím žaloby a priznaním žalovanej náhrady trov konania v plnom rozsahu. Uviedla odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP. Dôvodila nepreskúmateľnosťou rozsudku pokiaľ ide o skutkové a právne závery, ktorými mala byť preukázaná výška súdom priznaného nároku. Namietala neprekúmateľnosť priznaného nároku čo do výšky. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol len všeobecné odôvodnenie, ktoré je vlastne použiteľné na akýkoľvek spor. Neuviedol žiadne kritériá, skutočnosti vyplývajúce z dokazovania alebo tvrdené žalobcom (ktorý žiadne konkrétne dôvody ohľadne žalovanej sumy ani neuvádzal), ktorými by bola odôvodnená suma 600 eur. Citovala § 3 ods. 5 ZoOS, § 220 ods. 2 CSP, z rozhodnutia R 52/2020 (uznesenie NS SR sp. zn. 5Obdo 14/2020 z 23.6.2020 a rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14Co/91/2012. Napádaný rozsudok nie je založený na žiadnych individuálnych skutkových zisteniach. Vykonaným dokazovaním pred súdom prvej inštancie podľa názoru žalovanej neboli preukázané skutočnosti a odôvodnenie napádaného rozsudku ani neobsahuje žiadne skutkové a právne závery nadväzujúce na vykonané dokazovanie, ktorým by sa preukázala dôvodnosť a výška zadosťučinenia v sume 600 eur. Žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno a netvrdil a nepreukázal žiadnu okolnosť, ktorá by odôvodňovala priznanie nároku na zadosťučinenie vo výške 600 eur. Citovala z uznesenia NS SR sp. zn. 4Cdo 13/2009. Z podanej žaloby a ani z nasledovného priebehu konania nevyplýva žiadny dôvod, ktorého posúdením je možné priznať zadosťučinenie vo výške čo len 1 eur. Žalobca také skutočnosti netvrdil. To znamená, že pri posúdení „výšky“ nároku, ktorého existenciu mal súd vychádzať z obsahu spisu. Keďže v konaní nebolo preukázané nič, čo by umožnilo ustáliť výšku nároku, súd mal žalobu zamietnuť pre neunesenie dôkazného bremena. S poukazom na § 191 ods. 1 CSP dôvodila, že nakoľko v konaní neboli preukázané žiadne okolnosti, ktoré by umožnili ustáliť sumu zadosťučinenia, bolo na mieste žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Z tohto dôvodu preto žalovaná tvrdí, že súd nesprávne posúdil skutkový a právny stav konania a mal rozhodnúť o zamietnutí žaloby. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie dospel k vecne nesprávnejmu záveru o tom, že žalobcovi vznikol nárok v sume 600 eur. Takéto rozhodnutie podľa žalovanej nemá oporu v súdnom spise a vykonanom dokazovaní. Odvolanie proti výroku o trovách konania žalovaná odôvodnila jednak tým, že napáda aj výrok vo veci samej, od ktorého závisí aj výrok o náhrade trov konania a jednak samostatne aj tým, že ani pri ponechaní výroku I. v platnosti (jeho potvrdení) je vzhľadom na priebeh konania a skutkové okolnosti v rozpore s účelom sporového konania priznanie náhrady trov konania žalobcovi. Odvolanie proti III. výroku rozsudku žalovaná odôvodnila rozporom tohto výroku s § 2 ods. 2 ZoSP. V čase vydania napádaného III. výroku rozsudku zo dňa 6.7.2021 nebolo o žalobe právoplatne rozhodnuté a vyhovené a preto III. výrok je minimálne predčasný.

Žalobca sa k odvolaniu žalovanej vyjadril tak, že sa pridrižiava doterajších písomných a ústnych vyjadrení. Vzhľadom na protizákonnosť zrážok zo mzdy žiada primerané finančné zadosťučinenie. V období zrážania zrážok sa dostal on a jeho rodina do veľmi zložitej situácie a pocítili zníženie životného štandardu.

Žalovaná k vyjadreniu žalobcu uviedla, že ani počas konania na súde prvej inštancie a ani v podaní žalobcu sa neuvádzali a neboli preukázané skutočnosti, ktoré by odôvodnili výšku primeraného finančného zadosťučinenia 600 eur. Citovala § 220 ods. 2 CSP a poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo 14/2020 z 23.6.2020 v zmysle ktorého, CSP neobsahuje priamu úpravu možnosti súdu určiť pri rozhodovaní o veci samej výšku žalovaného nároku úvahou, odhadom súdu, pričom úprava v § 264 ods. 1 a 2 CSP sa týka výlučne výpočtu súdneho poplatku. Žalovaná na podanom odvolaní trvá a navrhla, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie pre jeho nepreskúmateľnosť a nedostatok dôvodov pre rozhodnutie a vrátil vec súdu prvej inštancie.

Žalobca sa k vyjadreniu žalovanej vyjadril tak, že zopakoval svoje predchádzajúce vyjadrenie.

6. Pokiaľ ide o odvolanie žalovanej proti III. výroku rozsudku súdu prvej inštancie (majúceho v tejto časti charakter uznesenia) o povinnosti zaplatiť doplatok súdneho poplatku za žalobu v sume 36 eur a súdny poplatok za odvolanie podané žalobcom v sume 36 eur, odvolací súd uvádza nasledovné.

Podľa § 355 ods. 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa. Podľa § 357 CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o a) zastavení konania, b) odmietnutí podania vo veci samej, c) odmietnutí žaloby na obnovu konania, d) návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia, e) zrušení neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia podľa § 334 a 335 ods. 1, f) návrhu na opravu chýb v písaní a počítaní a iných zrejmych nesprávností, okrem odôvodnenia, g) zamietnutí návrhu na doplnenie rozsudku, h) zamietnutí návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, i) návrhu na predbežnú vykonateľnosť rozsudku, j) odklade vykonateľnosti rozhodnutia, k) povinnosti zložiť zábezpeku vo veciach práva duševného vlastníctva, l) zabezpečení dôkazného prostriedku, m) nároku na náhradu trov konania, n) prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164, o) návrhu na uznanie cudzieho rozhodnutia, o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia a vo veciach výkonu cudzieho rozhodnutia, p) postúpení právomoci do cudziny.

Na rozdiel od doterajšej právnej úpravy (zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov) bola v CSP zmenená koncepcia prípustnosti odvolania proti uzneseniu. Proti tejto forme súdneho rozhodnutia totiž vo svojej podstate odvolanie prípustné nie je. Pripúšťa sa len v tých prípadoch, ktoré sú v zákone taxatívne vypočítané. Takéto obmedzenie je podľa dôvodovej správy CSP umožnené zavedením nového inštitútu – sťažnosti (§ 239 a nasl. CSP), ktorá sa považuje za systémové opatrenie na odbremenenie odvolacích súdov. Sťažnosť sa totiž pripúšťa proti uzneseniu súdu prvej inštancie, ak bolo vydané súdnym úradníkom (vyšším súdnym úradníkom alebo súdnym tajomníkom). Tzn. že pri taxatívnom výpočte uznesení, proti ktorým je prípustné odvolanie, musí byť splnená podmienka, že ide o uznesenie vydané sudcom.

Okrem objektívnej prípustnosti odvolania (t. j. existencia uznesenia, proti ktorému zákon pripúšťa odvolanie), musí existovať aj subjektívna prípustnosť odvolania. Tzn. že odvolanie musí podať tá strana, v neprospech ktorej bolo vydané rozhodnutie (§ 359 CSP), resp. ten subjekt, ktorý má právo podať odvolanie (§ 360 a § 361 CSP). Záver o tom, že podané odvolanie je prípustné, predpokladá prijatie záveru o oboch stránkach jeho prípustnosti (tak objektívnej ako aj subjektívnej).

V predmetnej veci ide o uznesenie, ktorým súd prvej inštancie (reprezentovaný sudkyňou) rozhodol o poplatkových povinnostiach.

Okruh rozhodnutí súdu, proti ktorým CSP v ustanovení § 357 odvolanie pripúšťa, je vymenovaný taxatívne, čo znamená, že proti uzneseniu, ktoré nie je uvedené v tomto ustanovení, odvolanie prípustné nie je.

Podľa § 386 písm. c) CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Podľa § 14 ods. 1 ZoSP ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie vo veciach poplatkov sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku okrem § 357 písm. a/.

Podľa § 14 ods. 4 ZoSP v konaní podľa tohto zákona koná a rozhoduje vyšší súdny úradník vrátane rozhodovania o zastavení konania. Sudca v konaní koná a rozhoduje o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka. Ak sa sťažnosti vyhovie v plnom rozsahu, rozhodnutie nemusí obsahovať odôvodnenie.

Zákon o súdnych poplatkoch prípustnosť odvolania proti rozhodnutiu o uložení poplatkovej povinnosti neobsahuje (pripúšťa len sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, o ktorej následne rozhoduje sudca súdu prvej inštancie). Preto podľa cit. § 14 ods. 1 ZoSP je potrebné posudzovať prípustnosť odvolania proti III. výroku rozsudku súdu prvej inštancie podľa CSP.

Civilný sporový poriadok upravuje odvolanie ako procesný úkon, ktorým (po splnení zákonom stanovených podmienok) môže strana dosiahnuť jednak preskúmanie rozhodnutia súdu prvej inštancie, jednak jeho zrušenie a tiež opätovné prejednanie veci súdom prvej inštancie, avšak len pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 355 CSP). V zmysle ust. § 355 ods. 2 CSP v spojení § 357 CSP však odvolanie v tejto časti nie je prípustné, nakoľko ho zákon nepripúšťa. Prípustnosť odvolania proti rozhodnutiu súdu o vyrubení súdneho poplatku nepripúšťa ani iný zákon.

Keďže v danom prípade odvolanie žalovanej v časti smerovalo proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie (výrok III. rozsudku), proti ktorému nie je odvolanie prípustné, odvolací súd odvolanie žalovanej proti III. výroku rozsudku súdu prvej inštancie v súlade s ust. § 386 písm. c/ CSP odmietol, ako to vyplýva z II.

výroku tohto rozsudku odvolacieho súdu. Uplatnený opravný prostriedok nebolo možné považovať ani za sťažnosť v zmysle § 239 a nasl. CSP, nakoľko napádané rozhodnutie súdu prvej inštancie nebolo vydané súdnym úradníkom ale sudkyňou.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon v účinne napadnutých častiach (I. a II. výrok rozsudku) odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 a 2 a § 357 písm. m/ CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP), preskúmal rozsudok v účinne napadnutých častiach (I. a II. výrok rozsudku) v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené na úradnej tabuli odvolacieho súdu a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie v účinne napadnutých častiach (I. a II. výrok) treba navzdory námietkam žalovanej považovať za vecne správny.

Odvolací súd nemal (napriek opačnému názoru odvolateľky) dôvod nesúhlasíť s argumentáciou použitou súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia vo vzťahu k I. a II. výroku rozsudku (tak ako táto - rozumej argumentácia - vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku). U dôvodov predostretých súdom prvej inštancie dostatočne jasne a i objektívne presvedčivo by tak zásadne postačovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 387 ods. 2 CSP), odvolací súd však aj v tejto konkrétnej veci musí urobiť zadosť tiež povinnosti vyporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 veta druhá CSP) a preto, ale aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvej inštancie dopĺňa (§ 387 ods. 2 CSP in fine) nasledovné:

8. Podľa § 3 ods. 5 veta prvá a tretia ZoOS v rozhodnom znení, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

V posudzovanej veci súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru, priznaním primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 600 eur, na základe správnych skutkových záverov a následného právneho posúdenia veci.

Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie ZoOS vyžaduje je, že spotrebiteľ na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétnej vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma nevyžaduje. Zákonodarcia pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ďalej len „NS SR“ sp. zn. 6Cdo/127/2017).

Súd prvej inštancie správne konštatoval, že žalobca ako spotrebiteľ úspešne uplatnil na súde porušenie svojich práv, keďže súdnym rozhodnutím žalobcovi ako spotrebiteľovi bol priznaný konkrétny nárok z bezdôvodného obohatenia voči žalovanej ako poskytovateľovi úveru vo výške 3.454,80 eur v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou č. 8500070692 zo dňa 21.7.2014 a v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou č. 8500070693 zo dňa 21.7.2014, vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v dôsledku absencie obligatórnych obsahových náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere. Jediný predpoklad, ktorý zákon pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vyžaduje bol preto splnený. Bola preukázaná aj

príčinná súvislosť medzi porušením povinností veriteľom a úspešným uplatnením práva spotrebiteľa na súde. Splnenie žiadnych ďalších podmienok nebolo potrebné.

Odvolačná argumentácia žalovanej predstavovala odklon od záverov vyslovených v rozhodnutí NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že jediným predpokladom, ktorý zákon vyžaduje pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 ZoOS je, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva a účelom tohto finančného zadostučinenia je dovŕšiť ochranu spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách, nie zaťažiť spotrebiteľa dôkazným bremenom preukazovať ďalšie iné podmienky, vrátane podmienky, aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma. Nedôvodná bola preto odvolacia námietka žalovanej o absencii dôvodnosti uplatneného nároku. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia konštatoval splnenie predpokladu, ktorý ustanovenie § 3 ods. 5 ZoOS pre vznik práva na primerané finančné zadostučinenie vyžaduje, je ním úspešné uplatnenie práva žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovanou vo výške 3.454,80 eur. Ak žalobca mal úspech pri uplatnení jeho práva ako spotrebiteľa, základ nároku je daný (odsek 10 odôvodnenia napadnutého rozsudku). V súlade s vyššie uvedeným právnym názorom NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 odôvodnil napadnuté rozhodnutie aj súd prvej inštancie v prejednávanej veci, keď na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že nárok žalobcu ako spotrebiteľa vznikol právoplatnosťou rozhodnutia, ktorým bolo porušenie judikované.

Pokiaľ ide o rozsah finančného zadostučinenia, zákon neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadostučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadostučinenia. Bolo preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti prípadu, stanovil rozsah finančného zadostučinenia (porov. rozsudok NS SR sp. zn. 6Cdo/127/2017). Rozsah finančného zadostučinenia súd prvej inštancie posúdil s prihliadnutím na okolnosti daného prípadu, závažnosť porušenia práva či povinnosti voči spotrebiteľovi, intenzitu trvania a rozsah nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu.

Priznané primerané finančné zadostučinenie vo výške 600 eur spĺňa preto požiadavku primeranosti, vo vzťahu k nevyhnutnému postupu spotrebiteľa domáhať sa v samostatnom konaní ochrany svojich práv, ako slabšia strana sporu, až do právoplatného skončenia ktorého bol žalobca vystavený stavu nutnosti riešiť uvedenú ochranu (zmluvy so žalobcom boli uzavreté dňa 21.7.2014, pričom konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia žalobcu ako spotrebiteľa proti žalovanej bolo skončené právoplatnosťou rozhodnutia súdu dňa 19.3.2020). Vychádzajúc z intenzity zásahu do práv žalobcu ako spotrebiteľa, vo vzťahu k porušeniu obsahových náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere, výšky nedôvodne požadovanej sumy 3.454,80 eur, prevyšujúcej výšku poskytnutých finančných prostriedkov (1.500,- eur + 1.500,- eur), dĺžku trvania závadného stavu, vykonávanie zrážok zo mzdy, priznané finančné zadostučinenie žalobcovi spĺňalo požiadavku primeranosti. Výška priznaného finančného zadostučinenia je adekvátna ekonomickej realite v spoločnosti a tiež požiadavke spravodlivého dovŕšenia ochrany porušených práv žalobcu ako spotrebiteľa. Neprekračuje súdnou praxou už priznané finančné zadostučinenia v jednotlivých prípadoch (napr. rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24CoCsp/22/2021).

Podľa ustálenej judikatúry (napr. uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03, uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/145/2011) súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzanými účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ako i odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek strany, ktorá je nespokojná s právnymi závermi, tým nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo účastníka konania (strany), aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania (strana) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

V preskúmvanej veci sa súd prvej inštancie dôsledne zaoberal posúdením dôvodnosti žaloby z hľadiska všetkých relevantných prostriedkov procesného útoku, ktorými žalobca preukazoval opodstatnenosť svojej žaloby a prostriedkov procesnej obrany, ktorými sa žalovaná bránila proti uplatňovanému nároku, správne zameral svoje dokazovanie na zisťovanie všetkých podstatných skutočností, ktoré boli významné z hľadiska hmotnoprávneho posúdenia danej veci, jeho skutkové zistenia majú oporu vo vykonanom dokazovaní, keď vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, z vyjadrení a prednesov sporových strán a z obsahu spisu vyšli najavo, následne tieto, v

súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov (čl. 15 CSP v spojení s § 191 CSP) vyhodnotil a dospel tak k správnym skutkovým záverom, z ktorých vyvodil aj správne právne závery; keď na vec aplikoval zodpovedajúce hmotnoprávne ustanovenie ZoOS (§ 3 ods. 5), ktoré aj správne vyložil a svoje závery, pre ktoré žalobe vyhovel aj náležite v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z § 220 ods. 2 CSP odôvodnil, keď svoj myšlienkový postup dôkladne vysvetlil, a to nielen s poukazom na rozhodujúce skutočnosti zistené výsledkami vykonaného dokazovania, ale tiež s poukazom na prijaté právne závery, dôkladne sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi a dôkaznými návrhmi sporových strán a dôsledne posúdil opodstatnenosť všetkých právne a skutkovo relevantných námietok strán sporu súvisiacich s predmetom konania. Odvolanie žalovanej nie je z hľadiska ňou uplatňovaných odvolacích dôvodov a ich obsahového vymedzenia; spôsobilé spochybníť správnosť záverov súdu prvej inštancie.

Na základe všetkého vyššie uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho I. a II. výroku podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil, čo sa týkalo aj vecne správneho, od rozhodnutia vo veci samej závislého výroku rozsudku o náhrade trov (prvoinštančného i odvolacieho konania sp. zn. 10Co/207/2018), keď súd prvej inštancie dôvodne aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého žalobcovi, ktorý bol v spore v plnom rozsahu úspešný, prislúchala náhrada trov konania v rozsahu 100 %, voči žalovanej v spore neúspešnej, zjavne nevidiac žiadne dôvody pre aplikáciu ust. § 257 CSP.

9. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

O náhrade trov tohto odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. Žalobca bol v tomto odvolacom konaní úspešný v celom rozsahu, preto mu vznikol nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v plnom rozsahu, voči žalovanej v odvolacom konaní neúspešnej. Odvolací súd rozhodol tak, že žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v plnom rozsahu, keď nevidel / ani strany netvrdili/ dôvody pre aplikáciu ust. § 257. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

10. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. (§ 160 ods. 2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods.1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods.2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)